

תקות מנחם

גיליון מס'
134

יו"ל לקראת שבת פרשת ויצא

ה' תת"ש שנת 5770

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ

מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ג"ס ההוראה שקיבלתי אצל אב"ד אשכנזי מהר"ם לראשית הנראה לראשית דברך אפסר הקשר שבין שיחורו הראשון לפרשה והתאריך שבהם נאמרו, הנני אומיא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש. ואבקש מהקוראים שיצורני בהערותיהם, ותודה אראש!

לחיות עם הזמן!

ספר עבודה – ג

מחזור ז"ך שנה כ"ה

בעז"ה יום ה' פרשת תולדות, כ"ט חשוון ער"ח כסלו

ה' תהיה שנת סגולות טובה – שנת הקהל

סיום הלכות מעשה הקרבנות והתחלת הלכות תמידין ומוספין

רמז לסעודת יום הולדת

נ"וי"א שברכה זו קשורה עם יום הולדתו של יצחק, כי יצחק נולד בפסח, כי בשורת המלאכים היתה בפסח, כמ"ש אצל לוט (שהי באותו היום) "ומצות אפה" ואומר רש"י: "פסח היה", וגם אצל אברהם כתוב: "לושי ועשי עוגות", והכוונה ל"עוגות מצות", והמלאכים בשרו שיצחק יולד "כעת חי", היינו שנולד בפסח, ולכן "לא ידעתי יום מותי", וכאן גם רמז לסעודת יום הולדת.

עבודת ה' ע"י "אתכפיא"

ב. את הלכות מעשה הקרבנות התחילו בכ"ג חשוון, למחרת סיום הלכות איסורי מזבח שסיימו בכ"ב חשוון, סמוך (בתוך ג' ימים, ואד"ש קורא לכך – לבוד) לכ"ג חשוון – יום הולדת האדמו"ר הרש"ב נ"ע, שאז התחילו את הלכות איסורי מזבח שבתחילתן⁶ אומר הרמב"ם: "מ"ע שיהיו כל הקרבנות תמימים ומובחרין שנאמר⁷: 'תמים יהיה לרצון' – זו מצות עשה". וכתבנו בגליון הקודם (מס' 133) שהלכה זו מתאימה ומתקשרת להפליא עם היום כ' חשוון, יום הולדתו של האדמו"ר הרש"ב נ"ע, ש"מזלו גובר", ועבודתו המיוחדת היתה ייסוד והנהגת ישיבת "תומכי תמימים" בליובאוויטש, שתובע מתלמידי התמימים, שעבודת ה' תהי באופן של תמימים.

וגם ב"מעשה הקרבנות" שהתחילו בימים הסמוכים ליום ההולדת דהרש"ב יש הוראה המתאימה ל"תומכי תמימים";

כי הרי ענין הקרבנות ועבודת ביהמ"ק יש תמיד בכל אחד ואחד, כמו שכותב השלי"ה (ומובא במאמר האחרון של הרבי הקודם ובראשון של אד"ש מה"מ, "באתי לגני" "במאי שסיים זה – פתח זה") עה"פ "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" – "בתוך כל אחד ואחד".

והנקודה המיוחדת שנתבעת ב"תומכי תמימים", היא עבודת ה' – עבודת התפילה, ו"אתכפיא", ששניהם מרומזים ב"מעשה הקרבנות" – עבודת התפילה – שכנגד הקרבנות, והקירוב לה'. ובאופן של "מעשה" – שמורה על אופן ה"אתכפיא", כמו שאומרים חז"ל ע"פ הפסוק⁸ "והיה מעשה הצדקה שלום" – ש"מעשין (כופין) על

שני גדיי עיזים – קרבן פסח וקרבן חגיגה

א. יש קשר מעניין בין הלכות "מעשה הקרבנות" לפרשת "תולדות"; בהלכות מעשה הקרבנות מדובר על כל ההלכות השונות לקרבנות השונים, ובפרשת תולדות בשיעור החת"ת של יום הסיום יום חמישי אנו מוצאים לראשונה בתורה שמדובר על פרטי קרבנות שונים;

על הפסוק¹ (בדברי רבקה ליעקב) "לך נא אל הצאן וקח לי משם שני גדיי עזים טובים, ועשה אותם מטעמים לאביך כאשר אהב", נאמר במדרש, והובא ברש"י, וז"ל: "וכי שני גדיי עזים היה מאכלו של יצחק? אלא פסח היה, האחד הקריב לפסחו והאחד עשה מטעמים, בפרקי דרבי אליעזר², ושם כתוב בשאלה למה ה' צריך שנים "והרי די לו באחד שנאמר³ 'צדיק אוכל לשובע נפשו'?" והתירוץ; "אלא אחד כנגד הפסח ואחד לעשות לו מטעמים לאכול דתנין 'הפסח אינו בא אלא על השובע', [נפ"ו לא ה' קרבן ממש אלא כנגד וזכר לפסח, ואולי נבאר שהי ממש קרבן, אבל מכיוון שאז ה' עוד לפני יציאת מצרים והציווי של קרבן פסח, לכן עוד לא ה' מצואות של קרבן פסח, אלא קרבן סתם כנגד וזכר (ע"ש העתיד) לפסח].

וכן במדרש⁴ כתוב "למה אמרה לו שנים, שהיה הלילה לילי פסחים וראה ברוח הקודש שעתידין ישראל להצטוות בדבר אחד זכר לפסח, ואחד זכר לחגיגה". (ובליקוט כת"י אלביחאני, אחד צלי ואחד מבושל), אבל ברש"י הלשון "הקריב לפסחו", היינו הקרבת קרבן פסח ממש. וזהו ע"פ לשון תרגום "יונתן בן עוזיאל": "חד לשום פסח וחד לשום חגיגה", היינו שזה לא היה רק זכר לקרבן פסח ולקרבן חגיגה אלא זו היתה הקרבת קרבנות ממש.

וע"פ התרגום יב"ע זו הפעם הראשונה בתורה שכתובים יחד כמה סוגי קרבנות. ואמנם כבר כתובים קודם הקרבנות של נח ושל אברהם, אבל לא מוזכר שם פרטי סוגי קרבנות, והיו רק עולות, כמשי"כ בפרשת נח⁵ "ויעל עולות במזבח". אבל כאן מפרשים את הפסוק שהקריב שני סוגי קרבנות.

⁶ פ"א ה"א.

⁷ אמור כב, כא.

⁸ ישע"י לב, יז [ונפלא! שהפסוק בקשר לצדקה נאמר בישעיהו – מלי ישועת הוי, ו"יאין ישראל נגאלין אלא בצדקה" (שבת קלט, א. רמב"ם פ"י ה"א – ולהעיר ש"י"א הן מספר הברכות שמתברכים ע"י נתינת צדקה בספר פנות יפות (רי"מ שם הל' ד-ה) ע"פ הגמ' ב"ב ט, ב – (וגם ט"ב גימטריא י"א)) ובישע"י הוא בפרק לב פסוק יז – טוב, היינו שמעשה הצדקה הוא וע"י לב טוב].

¹ כו, ט.

² פ"ב יג.

³ משלי ג, כה.

⁴ בכת"י מדרש החפץ, הובא ב"תורה שלמה".

⁵ ח, כ.

הצדקה"⁹. ובעניינינו; הקרבנות – העבודה והקירוב לה', באופן של "אתכפיא סטרא אחרא לתתא"¹⁰, שעיי"כ, נאמר בזוהר¹¹, "אסתלק יקרא דקוב"ה וקדושתו לעילא הרבה" (ועיין מ"ש ע"ז בגליון הקודם בקשר לשם "איסורי מזבח").

תקות חוט השני¹² – הקשר לפרשת השבוע והתאריך

א. יצחק הקריב שני גדי עיזים – א' לקרבן פסח וא' לקרבן חגיגה – מעשה הקרבנות.

ב. מעשה הקרבנות – הקירוב לה' ע"י עבודת ה' "אתכפיא" – בסמיכות לכ' חשוון, יום הולדת הרבי הרש"ב נ"ע – מייסד ישיבת תומכי תמימים.

* * *

תמים תהי' עם הוי' א-לקיך!

בקשר למ"ש בגליון הקודם ולעיל שביום ההולדת דהרש"ב התחילו ברמב"ם את הלכות **איסורי מזבח**, שבהלכה הראשונה כתוב שכל הקרבנות צריכים להיות **תמימים** ומובחרין, והוא יום ש"מזלו גובר" של ישיבת "תומכי תמימים".

להעיר דבר נפלא!

שהפסוק **"תמים תהי' עם הוי' א-לקיך"**¹³ כתוב בספר **החמישי** (דברים) בפרשה **החמישית** (שופטים), והפסוק מסיים את הרביעי, ונוגע ב**חמישי** (ופרשת שופטים חלה בסיום חודש אב (החמישי), או בסמיכות לו). והרבי **הרש"ב** נ"ע הוא האדמו"ר **החמישי** של חב"ד (מהאדמו"ה"ז) ופרשת **חיי שרה** שבה למדו הלכה זו היא הפרשה **החמישית** בתורה (מבראשית), [נהעיר הרה"ג הרה"ת יצחק שי גינובורג שבפסוק "תמים תהי' וגו'" 5 מילים, ורש"י בפירושו על הפסוק מביא ע"ז 5 עניינים, וז"ל: "1) התהלך עימו בתמימות, 2) ותצפה לו, 3) ולא תחקור אחר העתידות, 4) אלא כל מה שיבוא עליך קבל בתמימות, 5) ואז תהי' עימו ולחלוקי"] וחמישי – אותיות **משיח** (ושבת פ' שופטים היא השבת בה גילה אד"ש מה"מ את נבואת הגאולה), כי "תומכי תמימים" – עניינה **"חיילי בית דוד"** (ר"ת חב"ד) כפי שהרש"ב אמר ע"ז שענין התמימים לצאת **למלחמת בית דוד** – להבאת המשיח והגאולה, וכפי שאד"ש מה"מ אומר שזהו ה-ד' (דובער) של **מ"ד** הן נגאלין! (ר"מ ה' תשובה פ"ז ה"ה).

* * *

בעז"ה יום א' פרשת ויצא ג' כסלו

סיום הלכות **תמידין ומוספין**

והתחלת הלכות **פסולי המוקדשין**

תולדות – הוספות

א. את רובן ככולן של הלכות **תמידין ומוספין** למדו בפרשת **תולדות** (מלבד שני הפרקים האחרונים שמסיימים ביום א' פרשת ויצא), ואפשר לראות קשר ביניהם;

כפי דברי כ"ק אד"ש מה"מ בהרבה שיחות, שם הפרשה מורה על תוכנה ונקודת ההוראה שלוקחים ממנה [וא' ההוכחות ששם הפרשה מורה על תוכנה והוראתה היא מפרשתנו מהשם **"תולדות"**; כי אם סיבת השם היא רק מפני שזו מילה בתחילת הפרשה, הי' כבר אלה תולדות נח, והפרשה שם לא נקראת תולדות אלא נח, וכאן בפרשה מאוחרת נק' **תולדות**, זהו סימן שהשם שנקרא במנהג ישראל ע"י גדולי ישראל והעם, מורה על התוכן וההוראה, שם **"נח"** וכאן

⁹ ונפסק ברמב"ם פז מהלכות מתנות עניים ה' י, ופ"י ה"ו. ע"פ הגמרא ב"ב ת, ב – ט,א. וכתובות מט, ב.

¹⁰ תניא כ"ז.

¹¹ זוהר תרומה דף רכח, ו.

¹² יהושע ב, ח. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשנה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

¹³ שופטים ח' יג.

"תולדות", ובעניינינו בשם **"תולדות"** טמונה ההוראה שקשורה להלכות **"תמידין ומוספין"**;

ב"תולדות" יש שני פירושים, כפי שמבאר אד"ש בלקו"ש¹⁴ (א) **"תולדות"** פירושו **המאורעות** של האדם או האנשים שכותבים עליהם, (ב) תולדות פירושו היילודים או הפירות של האדם או הענין. היינו הפירות והמעשים טובים שהאדם הולך ומוסיף בהם, וכדברי הגמרא¹⁵ "מאי פירי מצוות" [בקשר לסיבה שעורפים את העגלה ב"נחל איתן"¹⁶ – "קשה שלא עובד בו"¹⁷; מכיון שהרגו את האדם ולא הניחוהו לעשות פירות, לכן עורפין את העגלה שלא עשתה פירות במקום קשה שלא עושה פירות ולא מצמיח. ושואלת הגמרא ומה בקשר אם ההורג הנמצא היה זקן או סריס שלא מסוגל להוליד? וע"ז עונה הגמ' "מאי פירי – מצוות"; היינו שהמצוות והמעשים טובים של האדם הם הפירות שלו ובהם יש צמיחה והוספה כל הזמן.

בקשר ל"אלה תולדות נח" – אומר רש"י: "תולדותיהם של צדיקים – מעשים טובים", ואולי אפשר גם לומר: "מעשים טובים של צדיקים – תולדותיהם", היינו שהמעשים טובים של הצדיקים נמדדים לפי התולדות, שהילדים מוכיחים את הערליכקייט של האבא. ולא תמיד יכולים לראות בהתנהגות שלהם, שזה גם תלוי במזל – בסייעתא דשמיא, אלא תולדותיהם – הכוונה איזה כיוון נותנים להם ההורים ולאיזה מוסדות שולחים הילדים, ולפ"ז מבחינים ורואים את רמת היראת שמים והחסידישקייט של ההורים.

וי"ל שזהו הקשר ל"תמידין ומוספין";

כמו בפשטות ההלכות, **תמידין** – הן הקרבנות והעבודות התמידיות בבית המקדש שעושין כל יום.

המוספין – הן הקרבנות והעבודות הנוספות בזמנים מיוחדים, כמו שבת, ר"ח ימים טובים וכדומה.

וכך גם בעבודת ה' [כי הרי הקרבנות ועבודות ביהמ"ק שייכים בכאור"א, כמו שכתבנו בסיומים הקודמים (גליון 133) דברי השל"ה ע"פ הנאמר "ועשו לי מקדש ושכתי בתוכם – בתוך כל אחד ואחד"];

תמידין – הם המצוות והמעשים טובים הקבועים שחייב בהם האדם **תמיד** כל הימים. **ומוספין** – הם המצוות והמעשים טובים המיוחדים לזמנים מיוחדים כמו שבת, ר"ח, יו"ט וכדומה, וגם שבעבודת ה' צריכה להיות תמיד **תוספת** והגדלה, באופן של "מעלין בקודש" ו"ילכו מחיל אל חיל"¹⁸ [ולהעיר שהתחילו הלכות אלו בער"ח כסלו (ולומדים בימים הראשונים מר"ח עד ג'), שבסיום החודש ימי **החנוכה** שמצות הנרות הם ח' והלכה **כבית הלל** – (ר"ת חנוכה) מצד **"מעלין בקודש"**¹⁹], היינו שלא להסתפק בכל הדברים שעשה עד עתה אלא שכל פעם צריך לחפש דרכים חדשות ופעולות חדשות והידורים וחיות מחודשת באופן של תולדות, פירות ועניינים חדשים, באופן של צמיחה והוספה.

בתפילות – תמידין ומוספין

ב. ומביא אד"ש דוגמא לתמידין – ב"תפילות כנגד קרבנות תקנום"; נוסח התפילה השוה לכל יום בשנה, כמו עד שמו"ע הפארפארענט הברכות ופסוקי דזמרה (מלבד "השמים מספרים בשבתות ובחגים) וג' הברכות הראשונות ששויים כל ימות השנה. והברכות האמצעיות בשמו"ע ששונים מחול לשבת ר"ח ויו"ט וכו'.

ואומר אד"ש שההוראה מ"תמידין ומוספין", שאצל כל יהודי עבודת ה' צריכה להיות באופן של "תמידין כסדרן ומוספין כהלכתן", ויש מעלה בזה ובוה; **התמידין** – מורים על קיום דבר ה' **בתוקף וקביעות, והמוספין** – מורין על השינויים, התוספות וההידורים

¹⁴ ח"ה ע' 57 ועוד, ספח"ש ה'תשנ"ב פ' תולדות.

¹⁵ סוטה מו, ב. וכן בספרי.

¹⁶ שופטים כא, ד.

¹⁷ פירש"י ובמ"מ לעיל הערה 2.

¹⁸ סוף רות ד, ח.

¹⁹ שבת כא, ב.

והחיות, שמוסיפין ועולין – מעלין בקודש!

וצריכים להשפיע אי על השני; התמידין צריכים "להשפיע" **תוקף** במוספין, **והמוספין** – תוספת הידורים וחיות **בתמידין** – בעבודת ה' הקבועה.

ויזרע יצחק וימצא מאה שערים

ג. וענין הצמיחה וההוספה מודגש בפרשתנו גם בפסוק "ויזרע יצחק בארץ ההיא וימצא בשנה ההיא מאה שערים, ויברכהו ה'", היינו שהצמיחה היתה באופן של מאה פעמים, וכהביאור בחסידות בכל פעם שכתוב מאה פעמים והכוונה לאו דוקא מאה אלא בלי גבול באופן של "והריקותי לכם ברכה עד בלי די".

כ"פ שאומרים "מאה פעמים" מוסבר בחסידות שהכוונה בלי גבול, וכמוש"נ "הוכח תוכיח" ואומרים חז"ל "אפילו מאה פעמים", או בצדקה "נתון נתון" "אפילו מאה פעמים, והפירוש לאו דוקא מאה אלא בלי גבול, ופעם הסביר אד"ש בשיחה, שהצורה של "הוכח" או של "נתון" בדקדוק זה נקרא שהשורש בצורת "מקור", והכוונה שאם מגלים את השורש והמקור שם הדברים בלי גבול.

היינו שיהיו פירות ופירי פירות "עד סוף העולם" היינו שעושים סיום וסוף כל עניני העולם המעלימים ומסתירים ומביאים את ה"תולדות" האמיתיים והשלמים, ביאת והתגלות מלך המשיח והגאולה שעז"נ "אלה תולדות פרץ" – "תולדות" מלא (ב' ואוי"ן) שכל העולם יגיע לתקונו ולשלמותו ע"י המשיח [כני הרי בכל התורה כתוב תולדת (חסר וא"ו שניה) חוץ מפעם הראשונה בבריאת העולם שנאמר²⁰: "אלה תולדות השמים והארץ בהבראם" ו"אלה תולדות פרץ", כי בבריאת העולם לפני החטא ה"י" "עולם על מילואו נברא" ואח"כ נחסר, ובביאת המשיח מוזרע פרץ "עלה הפרץ לפניהם" יגיע העולם בחזרה למילואו ולשלמותו, כמבואר בשיחות אד"ש שפרשת תולדות מרמז גם לתולדות המשיח בקשר לכנס השלוחים שעניינם לתקן העולם ולהכינו ולחביאו לגילוי אור המשיח.

שירה וזמרה בתמידות ובהוספה

ד. ענין ההוספה מתבטא גם בזה שעל כל קרבנות הציבור בין התמידין ובין המוספין צריכין לעשות ע"י הלויים שירה וזמרה בפה ובכלי זמר כמבואר בהלכות אלה.

ושירה ושמחה צריכה להיות תמיד באופן של "מוספין" – הוספה ברגש השמחה, שמוסיפה הוספה בשמחה בפועל. וכמו שרואים בהלכה של "שבע ברכות" – שמתאי אפשר לעשות עוד פעם "שבע ברכות", דוקא בזמן שיש "פנים חדשות" שמביאים שמחה נוספת ומיוחדת. [ואד"ש הביא הלכה זו כהסבר ע"כ שתובע שילכו בימים טובים ל"יתהלכה" לבתי כנסיות ובתי מדרשות בכל השכונות של העיר כדי לשמח יהודים ולמסור דא"ח, שאין הכונה שאנו טובים ונעלים מהם, אלא שמההלכה של שבע ברכות לומדים שפנים חדשות מביאים שמחה, כך גם כשבאים פנים חדשות לביהכ"ס ולשכונה אחרת מוסיפים שם בשמחה]. ובענייננו, כמו שעל כל קרבן צ"ל שמחה שהיא באופן של הוספה כך גם כל עבודת ה' עבודת הקרבנות – הקירוב לה' צ"ל באופן של חיות שמחה והוספה.

הנפת דגלים בבית המקדש וב-770

ובבית המקדש היתה השמחה והשירה בכלי זמר, כל יום תמיד בניסוך היין של קרבנות הציבור. ועד כדי כך שיש זעה בספרי עה"פ בפרשת בהעלותך "וביום שמחתכם": "רבי נתן אומר אלו **התמידים**", היינו כל יום היתה שמחה בהקרבת הקרבנות וניסוך היין עם כלי זמר. וי"ל שזהו המקור שרואים במוחש בזמננו שבבית המקדש דכאן – 770, רוקדים ושמחים כל יום ואפילו עם **דגלים** (של משיח) כי כתוב

במשנה ומובא ברמב"ם שבזמן ניסוך היין שהיו תוקעין בחצוצרות "מניפין סודרין" לסימן להמשיך לנגן, ובפשוט חושבים שסודרין הם מטפחות בד, אבל הרמב"ם בפירוש המשניות מפרש: סודרין – **דגלים**, שזה מוכיח שבביהמ"ק היתה שמחה ושירה בכל יום על כל קרבנות הציבור, עם **הנפת דגלים!**

ופרצת בשמחה את גדרי הגלות!

ה. ויש לקשר את הנ"ל עם יום הסיום – יום א' דפרשת **ויצא** שבחתי"ת של יום זה נאמר "ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה", היינו שצריכים לפרוץ את הגבולות בסדר העבודה התמידית ותמיד להוסיף עוד ועוד בעבודת ה' ובשמחה עד ה"פרצת" האמיתי והשלם הגאולה השלימה בביאת והתגלות המשיח מתולדות פרץ שעליו נאמר "עלה הפרץ לפניהם", לפרוץ את כל גדרי הגלות והעלם העולם.

"יצא" – גימטריא – 101

ו. וכל זה מתבטא גם בשם הפרשה "ויצא" – היציאה מגדרי הגלות והעולם בהוספה ופריצה לגאולה. ומתבטא גם בגימטריא – "יצא" – גימטריא 101 (כי הוי"ו הוא לא עצם המילה, רק ו' החיבור ווי היפוך) שמורה על הדרגא שלמעלה מהעולם וסדר ההשתלשלות ועשר הספירות, (10 כפי שכלולים מ-10 – גימטריא 100), וזהו האחד שלמעלה מהעולם והטבע, היינו הפריצה וההוספה בעבודת ה' למעלה מהרגילות כמ"ש בתניא²¹ על מאמר רז"ל בגמרא עה"פ "ושבתם וראיתם בין צדיק לרשע בין עובד אלוקים לאשר לא עבדו", ואומרים רז"ל: "אינו דומה מי ששונה פרקו מאה פעמים לשונה פרקו מאה ואחד פעמים", "דעובד היינו מי ששונה פרקו מאה פעמים ואחד משום שבימיהם היה רגילות לשנות כל פרק מאה פעמים, ולכן זאת הפעם המאה ואחת היתירה על הרגילות שהורגל מנעוריו שקולה כנגד כולן ועולה על גביהן ביתר שאת ויתר עז להיות נקרא עובד אלוקים". וכן שם הפרשה "יצא" לצאת מהרגילות ולהוסיף כל הזמן בעבודת ה' ובשמחה ובחיות.

תקות חוט השני²² – הקשר לפרשת השבוע והתאריך

- א. תולדות – מאורעות, והילדים, הדברים הקבועים וההוספות, תמידין ומוספין.
- ב. ויזרע יצחק וימצא מאה שערים.
- ג. שירה וזמרה בתמידות ובהוספה.
- ד. מוספין באופן של ופרצת בשמחה את גדרי הגלות.
- ה. "יצא" – גימטריא – 101 – פריצת גדרי העולם.

* * *

בעז"ה מוצש"ק פרשת **ויצא** ט' כסלו יום ההולדת ויום ההילולא דאדמו"ר האמצעי ואור ליו"ד כסלו

חג הגאולה דאדמו"ר האמצעי

סיום הלכות פסולי המוקדשין

והתחלת הלכות עבודת יום הכיפורים

פיסול והטבעת צורת הקודש

א. בשם "פסולי המוקדשין" אפשר לשאול למה נקרא בשם "פסולי" הרי מדובר בהלכות גם על הקרבנות הכשרים ולמה נקרא דוקא פסולי?!

ועיין במה שכתבנו בספרינו "תקות מנחם" ח"א וח"ב שאולי אפשר לפרש "פסולי" במובן החיובי מלשון **פיסול** וצורה היינו הטבעת צורת הקודשים בעניני העולם.

[וזה מתאים גם עם הפירוש "פסולי" כפשוטו מלשון פסול ופסולת כי הפסולת מתהווית ע"י הפיסול. וכמשחז"ל ומובא גם ברש"י עה"פ²² "פסל לך": "הפסולת תהא שלך, ומפסלתן של לוחות נתעשר משה היינו שע"י הפיסול נתהוה הפסולת שכאן הוא במובן חיובי ועשיר].

²¹ פרק טו.

²² תשא לד, א.

²⁰ בראשית ב, ד.

ועפ"ז אנו הופכים את המשמעות של פסולי המוקדשין ממשמעות שלילית למשמעות וענין חיובי; פסולים ומטביעים את הקודש בעולם ובעניני החולין והופכים אותם לקדושה.

יעקב יצא ופעל בירור חרן

ב. ואולי אפשר לקשר זאת עם פרשת "ויצא" כי יעקב יצא מארץ ישראל לגלות לפעול על הגלות ועל עניני העולם להופכם לקדושה, ובלשון החסידות והקבלה ומבואר בשיחות אד"ש שזהו ענין **בירור** העולם ועניניו.

שזהו הפירוש בהמשך הפסוק "ויצא יעקב מבאר שבע", היינו מארץ ישראל והקדושה, "וילך חרנה", אל הגלות כפי שמבארים חז"ל ש"חרנה" מורה על "חרון אף של עולם". היינו שעניני של יעקב לברר העולם וה'חרון אף של עולם' היינו הענינים השליליים בעולם ולתקנם ולהפכם לקדושה ולקודש, לדרגת הקדושה ובית המקדש.

ובהמשך הפרשה הבריורים שברר יעקב בבית לבן, עד שכרת ברית ושולם למעלותא, ולבן ש"ביקש לעקור את הכל", נאמר בו "וינשק לבניו ולבנותיו ויברך אתהם".

תקות חוט השני¹² – הקשר לפרשת השבוע והתאריך

א. פסולי המוקדשין – פיסול וצורת הקודש והמקדש.

ב. יעקב פעל ובירר את חרן, ועם לבן.

* * *

עניניו של אד"ש מה"מ – תמידין ומוספין!

א. בהשגחה פרטית התחילו ללמוד את הלכות **תמידין ומוספין** בער"ח כסלו והמשיכו בר"ח ובימים הסמוכים, והרי ר"ח כסלו הוא יום חגו של הרבי מלך המשיח שיליו, היום שבו בשנת ה'תשל"ח הבריאה מהאירוע בלב, והלך לביתו. [כי הוא לא הסכים ללכת לביתו, עד שהרופאים אישרו שיכול לבוא כל יום ל-770. (כך שלא הי' יום שלא הי' ב-770). ומאז התחילה תנופה חדשה בכל פעילותו, גם בהשפעת התורה ודא"ח וגם בפעולות האדירות להפצת היהדות והמעיינות בכל העולם כולו.

וזהו הקשר הבולט להלכות **תמידין ומוספין**; שזוהי הנקודה התיכונה של אד"ש, להמשיך ולהתחזק ולא להפסיק בכל העניינים והעבודות **התמידיות** והקבועות, וכל הזמן להשתדל ולהוסיף עניינים חדשים מיום ליום.

ואד"ש תבע מכא"א, אף פעם לא להסתפק במה שכבר השיגו ברוחניות אלא תמיד להוסיף ולשאוף לעוד ועוד.

וכשיהודים כל פעם ספרו לאד"ש על השגיהם והצלחתם בפעולות להפצת היהדות והמעיינות, תמיד לא הראה סיפוק ושביעות רצון, אלא תבע להוסיף עוד ועוד.

מי שיש לו מנה רוצה מאתים ברוחניות

ב. והרבי לקח את המאמר חז"ל: "מי שיש לו מנה רוצה מאתים ומי שיש לו מאתים רוצה ארבע מאות", שכפשוטו מדבר על התאוננות השלילית של האדם ועניינים גשמיים, שאף פעם לא מסתפק במה שיש לו ולא "שמח בחלקו" אלא תמיד תאב ליותר. והרבי עשה בזה "מהפכה"; שאם הדברים בדברים החומריים עאכ"כ צריך להיות כך ויש לאדם כחות, בעניינים הרוחניים, שכמה שיש לו שאף ליותר, לפחות כפליים, ואח"ז רוצה שוב כפליים.

והרבי כתב או אמר בזמן חלוקת דולרים מאמר חז"ל לאנשים שבשרו לו על פעולותיהם הרוחניות, "מי שיש לו מנה וכו'", ועד כדי כך שיש כאלה שחושבים שמאמר חז"ל זה מדבר באופן חיובי. אבל הרבי שינה, ואמר שהני"ל גם באופן חיובי.

ג. במאמר חז"ל זה אפשר לשאול, מה הפשט אין אדם מת וחצי תאוותו בידו, הרי חצי יש לו, כי כשיש לו מנה רוצה כפול, ורק אח"כ כשיש לו מאתים תאב לדי' מאות, ולפ"ז תמיד יש לו חצי! (כי האדם תאב רק לפי מה שיש לו כבר).

ואפשר לבאר בשניים; א) (בדוחק) מי שיש לו מנה רוצה עוד מאתים. ב) מכיוון שברגע שיהי' לו מאתים **מיד** ירצה עוד מאתים, ממילא כבר עכשיו אין לו חצי.

בכל אופן הרבי שליט"א מה"מ אומר שבוודאי מרובה מידה טובה, כמה פעמים ככה.

שירה זמרה! שירה זמרה!

ד. גם בהשגחה פרטית שדווקא בר"ח כסלו ובימים הסמוכים לומדים על השירה זמרה שהי' בביהמ"ק, והרי "עבדו את הוי' בשמחה" זו הוראה **תמידיית** בעבודת ה' (וכל יהודי הוא כביהמ"ק) ורואים אצל אד"ש מה"מ כמה שתובע ועושה כל הזמן (אפילו ביום חול רגיל) תנועות בידיו ובגופו להגביר השמחה ומניף ידיו הק' (דבר שלא ראו אצל גדולי ישראל אחרים), וכמו שכתוב בדוד המלך "ודוד מפזז ומכרכר לפני הוי' **בכל עוזו**"! וגם מפורסם מה שהרופא הכללי של אד"ש בשנתים נ"ב-נ"ד ד"ר רוזן (ולאחרונה גם ד"ר פעלדמן) סיפרו ברבים, שהרבי קרא להם באותן השנים כמה וכמה פעמים ואמר להם בקול עמוק וברור: "שירה זמרה! שירה זמרה!..." וחזר ע"ז הרבה מאד פעמים, והדברים מדברים בעד עצמן.

ר"ח כסלו – חודש השלישי

ה. ר"ח כסלו הוא החודש השלישי (לחדשי החורף) וכפי שמבאר אד"ש מעלת חודש השלישי (בקץ, סיון) שהי' חודש מתן-תורה כמבואר בגמ' שבת, שענין השלישי הוא **המשלב** הניגודים, עליונים ותחתונים, אלקות והעולם, וכל התורה ניתנה לעשות **שלוש** בעולם: ועד"ז חודש כסלו הי' מ"ת דפנימיות התורה (י"ט כסלו) שעניינה להביא לעולם ולגלות את פנימיות התורה.

ורואים שהימים טובים של אד"ש הם בעיקר בחודש כסלו; ר"ח כסלו – הבריאות והחיים, ו' כסלו – ה"יווארט", י"ג כסלו – "דידן נצח!", י"ד-ט"ו כסלו – (קיימא סיהרא באשלמותא) – הנישואין.

שעניינו של אד"ש להביא הא-לקות לעולם התחתון שאין תחתון יותר ממנו, ול"חוצה" שאין חוץ יותר ממנו, ולשלב הא-לקות והעולם ולעשות מכל העולם א-לקות, ו"בית חב"ד" ו"בית משיח".

ונפלא הוא! ששמו של אד"ש מה"מ, **מנחם-מענדל**, בדיוק גימטריא – **שליב** (332) היינו שעניינו **לשלב** כל העניינים; נגלה וחסידות, וכל עם ישראל, והא-לקות והעולם.

והמספר **332** – היינו שמביאים את ה-3 – השילוב והאחדות [וגם ציור המספר 3 מסמל בהשגחה פרטית את השילוב; חצי עיגול מלמעלה, וחצי עיגול מלמטה, וקו באמצע – המחברם – 3), ומביאים שילוב זה לעוה"ז התחתון – 2, רשות הרבים ("מיעוט רבים שנים") ומביאים שם שלמות האחדות והשלום, בביאת המשיח והגאולה השלמה, וכמו שאומר "בעל הטורים" עה"פ בפרשת פנחס: "הנני נותן לו את בריתי **שלוש**": **שלוש** – בגימטריא "זהו משיח"! כן תהי' לנו! מי"ד ממ"ש, נאו!

לעילוי נשמת

האשה החשובה מרת **חיה קלארא**

בת הרה"ח ר' **משה דובער** ע"ה

שגלוב

נפטרה יום ג' פרשת **חיי-שרה**

כ' חשון ה'תשס"ט

יה"ר שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר"

והיא בתוכם בביאת המשיח והגאולה השלמה מיד ממש

נדפס ע"י בני משפחתה שיחיו

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!